

[Stubbjær Pedersen]

blev vedtaget første gang, men vi prioriterer meget højt, at vi nu kan få et bredt samarbejde og et bredt forlig om denne store lov. Hvis vi får det brede samarbejde, det brede forlig, er det givet, at loven vil have større effekt, større troværdighed, og derfor vil jeg kun sige, at vi vil gå ind i et positivt udvalgsarbejde med det formål at skabe et bredt forlig, hvor vi får mulighed for at få venstre og konservative med.

Om forslaget til lov om ændring af lov om sanering vil jeg godt sige et par ting. Det er ikke, fordi loven om sanering er dårlig, men problemet er, at ministerens socialdemokratiske kolleger i Københavns kommune har søgt og fundet nogle huller i loven og derefter misbrugt loven. Det er jo fantastiske eksempler, man har læst og hørt om. De fleste kender sikkert Valdemarsgadesagen, som vel var den sag, der fik gjort os opmærksom på, at her skulle der gøres noget.

Jeg kunne godt tænke mig kort at ride op, hvad det var, der skete i Valdemarsgade. Loven siger, at når en ejendom skal saneres, skal andelshaverne have udbetalt deres andel samt erstatning for eventuelle forbedringer som nyt køkken, brusekabine, forsatsvinduer m.m. I Valdemarsgade var der en ejendom, der skulle rives ned i januar-februar 1982, altså nu. Beboerne skulle efter planen genhuses fra oktober 1981, og de har siden 1977 været orienteret om, at saneringsselskabet havde huset, og de var blevet forsikret om, at de ikke ville komme til at lide økonomisk tab. Det er et hus, som er i god stand i forhold til andre ejendomme i den indre by.

Den 29. januar 1981 fik beboerne af saneringsselskabet underretning om, at planen var vedtaget. Den 21. maj samme år modtog de 15 andelshavere, der var tale om, et brev fra boligkommissionen om, at ejendommen var besluttet uegnet som menneskebolig – og hold så fast – fra 1. marts 1982, altså halvanden måned efter at huset skulle være revet ned ifølge planen. Det betyder, at de 15 andelshavere nu får ca. 20.000 kr. i alt til deling. De skulle oprindeligt have haft omkring 20.000 kr. hver. Jeg synes, det er ufatteligt, at ministeren ikke selv har reageret på sådan en sag, så snart det overhovedet var muligt. Jeg er glad for, at ministeren er positiv, men vil dog godt understrege – uanset hvor positiv ministeren er – at vi har faktisk et flertal for dette forslag, og det er vigtigt, at vi får det

kørt igennem hurtigst muligt, fordi der er en række andelshavere, som i disse timer er nervøse for, hvad det næste skridt bliver fra Københavns kommune.

Formanden:

Jeg vil gerne bekræfte, at fremskridtspartiet og hr. Thorndahl er medforslagsstillere af forslag til lov om ændring af lov om sanering, nr. L 75, og jeg skal undskylde, at der er en fejl på den omdelte dagsorden.

Keld Albrechtsen (VS):

Det kan ikke understreges kraftigt nok, hvor vigtigt det er af flere grunde, at der virkelig kommer gang i byfornyelsen. For det første er det en kendsgerning, at 400.000, måske flere, boliger i Danmark i dag er utidsvarende, og at det er de økonomisk dårligst stillede i samfundet, som bor i disse boliger. En gennemgribende byfornyelsesindsats vil for det første kunne redde mange af disse lejligheder, i en tid hvor mangelen på boliger bliver stadig mere mærkbar. Samtidig vil denne indsats være med til at forbedre levevilkårene for de lavtlønnede lønarbejdere, pensionister, studerende m.v., som i dag er henvist til at leve i for dårlige boliger. Sådan vil det i hvert fald kunne gå, hvis resultatet af byfornyelsesdebatten bliver en ordentlig byfornyelseslov.

For det andet er byfornyelsen vigtig, fordi de store boligområder, der rummer de mange utidsvarende boliger, samtidig er de områder, der mangler friarealer, gårdrydninger, trafiksaneringer osv. Derfor er områdeforbedringer en meget vigtig side af byfornyelsen. Det er også vigtigt, at der bliver tale om en nænsom byfornyelse, en bevarende indsats, der ikke fører til smadring af bymiljøet, der ikke gennemføres hen over hovedet på beboerne, men som giver en langt bedre udnyttelse af ressourcerne.

For det tredje er byfornyelsen selvfølgelig af stor betydning for beskæftigelsen. Der er her uanede muligheder for at sætte fornuftigt arbejde i gang. Hvis regeringen virkelig mener det alvorligt med de mange valgløfter om at gøre noget ved arbejdsløsheden, så er her et område, hvor der virkelig kunne tages fat, i stedet for at man deler den ene milliard kroner efter den anden ud til arbejdsgiverne